

1849-05-01

SENDER

P.C. Skovgaard

RECIPIENT

Georgia Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Mentioned people:
J.Th. Lundbye

Archive:
Mappe 2, nr. 8a-b

TRANSCRIPTION

Mappe 2 nr. 8a og 8b

Den 1. ste. Mai 1849.

Det er et alvorligt Øieblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfæies. Endnu findes noglen Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem maa jeg holde fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjærest af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være det saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De faae fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De jo bevist. Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa mener jeg De har Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var

-2-

for Lundbye; Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De har kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre (Lundbye er et minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os" I Himlen skal Ingen tage til Ægte eller gifte sig" Kjærligheden er der anderledes og fuldkommen end her på Jorden).

Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig, naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og til sidst tage os til sig "i Himmelbyen". -

[Mappe 2 nr. 8b]

Det er et alvorligt Øieblik, dette, hver en Krog i Sjæl og Hjærte maa randsages, hver en Tvivl udfæies. Endnu findes nogle Tvivl hos Dem, De spørger mig, jeg vil svare Dem, jeg tror jeg kan det, kort og klart.

"Kjærligheden maae være fuldkommen på begge Sider," de to skulle blive

som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den"

Disse Ord har jeg tidligere skrevet til Dem, og dem holder jeg |maa jeg holde| fast ved.

De sagde mig igaar: at jeg var Dem kjæreste af Alle paa Jorden: At De følte De trængte til en Støtte, og at Ingen kunne være |den| [?store] Støtte saa meget som jeg; Mindes jeg ret sagde De ogsaa: at til mig kunne De have fuldkommen Tillid og Fortrolighed, dog dette sidste har De bevist; Dersom De nu efter alvorlig Prøvelse finder at disse Ord ere sande, saa bærer De Kjærlighed til mig.

Jeg spørger ikke om det er den samme følelse De nærer for mig, som det var eller er

for Lundbye; hvem Ingen kan udgrunde Kjærlighedens Væsen eller maale dens Dyb. Gud modtager ikke ubetænksomme løfter, det gjør kun den Onde.

De skal ikke glæmme Lundbye, saa lidt som jeg

-3-

vil glemme ham, De skal ikke glæmme nogen De |har| kjær, for mig, men mig maa De elske anderledes, og forud for alle Andre |(Lundbye er et Minde, levede han, var der ikke vexlet et ord imellem os)| Da Lundbye levede, var han den Sjæl der stod mig nærmest af Alle; Tal til mig om ham saa meget De vil, Tal om Alt, og det vil finde Gjenklang for mig.

Græd ved mit Bryst, og udbred Armene imod mig naar jeg vil græde; men vi vil ikke hengræde Livet, vi vil glæde os over Guds uendelige Godhed. Hvis vi ere gode og lydige, vil Gud lede vore Skridt og bane vore Veie, og tilsidst tage os til sig "i Himmelbyen". –

Øieblikket overvælder mig, Det Menneske jeg elsker høist af Alle lægger sin Skjæbne i min Haand, dog nei! Den men |ikke i min Haand|, i Guds Haand er den og bliver den, men knytter den til min. Hvilket Øieblik! Den høiste lykke paa Jorden jeg kan tænke mig, kan jeg i dette Øieblik gribe, om jeg griber rigtig, griber jeg Feil bliver det til Forbandelse. Hvad har der mødt mig før i Livet? – Ogsaa jeg har havt en Lykkelig Barndom,

-4-

i stor Fattigdom, men alligevel Lykkelig, thi jeg var blandt gode Mennesker som elskede mig som jeg elskede; de [?] Mennesker som brød løs mod mine Forældre, saae jeg nok, men fölte ikke, jeg

var glad! om Vinteren trillede jeg mig i Sneen; om Sommeren i Græsset. Hist og i [?H] paa Marken; Jeg blev confirmeret; jeg stod der i stiv Skjorte [?] og Flipper, og hørte paa Talerne og den lange Overføring med en

Andagt som sønnede jeg, Præsten spurgte mig: Troer Du paa Gud, Fader, Søn og Helligaand, og forsager Du Djævelen og alt hans Væsen? Ja! vil Du holde dette det Løfte til den sidste Salige Ende? Ja! Saa giv du Gud Dit hjærte, og mig din Hånd! Jeg var rystet, en ukjendt Alvor gjennemtrængte min Sjæl, for første Gang gjorde jeg Brug af fri Villie, jeg valgte selvstændig for Livet, jeg var ikke Barn længer. Jeg forlod Hjemmet, jeg kom mellem mere eller mindre Fremmede Mennesker. (i mine Bedsteforældres Huus var jeg Fremmed i Modsætning til hjemme) jeg mødte gode Mennesker, maa ogsaa [?] Mennesker, jeg begyndte at smage det bittre i Livet, og jeg var ene; da mødte jeg Lundbye, jeg fløi ham imøde, men han var ikke ene, kun langsomt kom jeg ham nærmere, og da han døde, var jeg endnu kun paa Veien, hvor nær jeg end var kommet ham.

-5-

I Tiden der ligger mellem den Dag da jeg ophørt at være Barn, og til denne, har jeg prøvet endel og lidt meget, og er ikke sluppet Verden igjennem, uden "Som fugl med svedne Vinge" Gud har været mig naadig, har jeg end følt Djævelens Kløer, ham har jeg dog aldrig tilhørt, jeg seer tilbage paa mit Liv og seer megen Skrøbelighed, men intet forsætlig Ondt, al den Modgang jeg har mødt kan være til mit gavn, jeg var altid et bedre Menneske i Modgang end i Medgang, bør jeg da nu modtage Lykken? ja af Guds Haand bør jeg modtage den! griber jeg den af Hans Haand saa griber jeg ikke Feil; jeg vil saaledes nu opsætte vor Pagtens Grundlov:

"Først Guds Rige og Hans Retfærdighed"

"Kjærligheden maae være fuldkommen paa begge Sider "de To skulle blive som Een" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den."

Paa anden Grund tør jeg ikke bygge. Jeg vil nu svare paa Dine Ord, uendelig Kjære Pige! og imodegaa din Tvivl

den 1te Mai 1849.

Det er et alvorligt Gieblis, ditte, fars en Løve
i Djet og Hjorte maas vandfagor, fars en
Tindt indfars. Lørdag firdes nogle
Tindt for den, de firdes mig, jeg vil
fars den, jeg fars jeg fars det, det og
slavt.

" Gørligst den maas ved Guldkommen
gaa begge Dider, " de to firdes blise som
den " det er det fars Malfjuelst
ligger, den fars ligger den "

disse Ord fars jeg firdes fars til den,
og den maas jeg firdes fars ved.

de firdes mig igas: at jeg var den firdes
af alle gaa firdes: at de firdes de firdes
til en Blotte, og at firdes den maas
det fars meget som jeg; minides jeg ved
firdes de og fars: at det mig den fars
firdes den firdes firdes og firdes firdes, dog
dette firdes fars de jo firdes: firdes
de mig firdes alvorlig firdes firdes at
disse Ord fars fars, fars maas jeg
de fars firdes til mig.

Jeg firdes ider om det er den firdes
firdes de firdes for mig, som det var

for Lundege; Sagen kan sigende Gode
Ligende Nogen eller mæde hvede sig.

God mædege eller mædege form
Lofte, det gæde sine den Ende.

De skal ikke glømmes Lundege, saa
lids som jeg vil glømmes fand, de skal
ikke glømmes Nogen de for Gode, for mig,
men mig mæde de alle mædege,
og forud for alle Anden (Lundege er et
Mund, land fand, saa de ikke mæde et det
imellem sig, i Nogen skal Sagen tage
det Lofte eller gæde sig. Godlig fand er den
mædege og mædege mædege and for god fand)

De Lundege fand, saa fand den Bode
de fand mig mædege af alle, det det
mig and fand for mædege de vil, det om
alle, og det vil fand Gundege for mig.

God and mæde Bode, og mæde
Omme mæde mig mæde jeg vil gode,
men vil vil ikke mædege fand, vil vil
gode og over Gode mædege Gode.

Saa vil vil gode og Lofte, vil fand
lids over Bode og fand over Nogen, og
Lofte fand er det sig i Gundege.

[illegible]

vil glømske fane, de skal ikke glømske længe
 af dig, for mig, men mig naar de ikke
 undviger, og forsvinder alle andre. (Længe og i det hele, først sang)
de vil ikke være glømske
 De første lærer, som kan den Det der skal være
 normen af alle, det bliver en fane på en
 de vil, det er det, og det vil først spænde
 for mig. Fordi det er det første og
 indtil. Altså ind mig naar jeg vil gøre,
 men vi vil ikke længere lide, vi vil
 gøre os selv gode, mindre gode
 Gud vi er gode og lykkelige, det Gud har været
 Guds og den som vi, og det vil være os
 det vil, i fremtiden.

[illegible][illegible]

I Tiden der ligge mellem den dag da jeg afskød den anden
Barn, og til den, for jeg grovt andet og lidt
megt, og er ikke sluppet Morden igjennem,
inden Tom fulgte med som den Niende. Gud for ender
mig med mig, for jeg end følt Hvarlens Sker,
som for jeg aldrig tilført, jeg for tilbage gaa
mit liv og for mig en Børstelig, men indet
forfælsk Bort, at den Madgang jeg for mit for
end til mit Gavn, jeg end altid at bade Min
mæde i Madgang end i Madgang, for jeg da
en mæde Lysen? ja af Guds Gavn for
jeg mæde den! Giver jeg den af Guds Gavn
for giver jeg ikke til, jeg mit forlader mi
af alle vor Fagter Brændt:

"Sagt Guds Lige og Guds Alforlign"

"Hvorlignen naar naar fuldkommen og
begge Døder, de da skulle blive som Gavn" At
er Gavn for alle Mennesker ligge, den den
ligge den "

Den anden Gavn for jeg ikke begge -
jeg mit mi for den den, men den den! og endgaa
den Døder